

1. december

Sneen dryssede stille ned og det var bidende koldt. Jeg kæmpede mig gennem en stor snedrive, og bag den fik jeg endelig øje på det, jeg søgte.

Dér lå det lille bitte slot, som Ønskenissen boede i. Jeg havde hørt fra en meget gammel kone, at slottet skulle ligge tæt på vores by i nærheden af skoven. Man kunne kun se det én gang om året og kun en time. Nemlig den 1. december fra klokken 23 til klokken 24. Stille listede jeg nærmere for at undersøge, hvordan jeg kunne komme i kontakt med Ønskenissen.

Pludselig mærkede jeg en kriblen i hele kroppen, enten var slottet vokset, eller også var jeg krympet! Jeg kiggede mig omkring og kunne med det samme se, det var mig, der var blevet lille. Stille og lidt forskrækket listede jeg ind på det lille slot, som slet ikke virkede lille mere.

Da jeg kom ind, blev jeg meget forundret. Alt var mørkt og uhyggeligt, og der var ikke tegn på liv nogen steder. Alt var støvet og snavset, og det virkede som om, der slet ikke boede nogen. Jeg undrede mig over, at Ønskenissen kunne bo så uhyggeligt. Der var et eller andet galt her, det var jeg sikker på.

Pludselig hørte jeg en knirken, og håret rejste sig på mit hoved. Hvad var det, der kom, var der spøgelser og genfærd? Hvad var det dog, der skete? Jeg kiggede mig forsigtigt rundt. En ting var, at jeg var blevet lille bitte for at kunne komme ind

på slottet, men at det også skulle spøge, var mere end, jeg kunne klare.

Jeg så en dør langsomt åbne sig og kneb øjnene i bange for at se, hvad eller hvem, der kom ind gennem døren. Da jeg ikke hørte mere knirken, åbnede jeg forsigtigt øjnene og kiggede hen mod døren. I åbningen tittede det sødeste lille killinge-hoved frem.

- PYH! Jeg åndede lettet op, men det var lige lidt for tidligt, for den lille killing begyndte at tale. Håret rejste sig igen på mit hoved. Hvad var det dog for noget, dette her? Katte kan altså ikke tale, det vidste jeg med bestemthed.

- Bare rolig, sagde den lille killing, - jeg gør dig ikke noget.

Lidt roligere satte jeg mig på gulvet, og den lille killing hoppede omgående op i skødet på mig. Den fortalte, den hed Tiger, og at den var den eneste, der ikke var blevet forhekset af den onde heks.

Heksen ville have Ønskenissen til at ønske julen afskaffet, og det ville Ønskenissen selvfølgelig ikke gå med til. Heksen havde derfor kastet en forbandelse over Ønskenissen og slottet. Forbandelsen kunne kun ophæves, hvis der kom et menneske og befriede Ønskenissen. Tiger fortalte også, at Ønskenissen sad låst inde i et lille bitte rum langt inde i en troldehøj. For at komme derhen måtte man igennem en hel masse fælder, som heksen havde lagt ud.

- Vil du ikke nok hjælpe med at befri ham? bad den lille Tiger.

- Jo det vil jeg da, sagde jeg, for jeg var kommet til at synes godt om den lille talende killing. I baghovedet rumsterede ganske vist en tanke: Hvad ville mor og far mon sige?

Sammen begyndte vi at gå hen mod en stor dør. Havde jeg vidst, hvad der ventede os, havde jeg nok ikke sagt ja så hurtigt.

